

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **B. S., spol. s r. o., so sídlom: M., N.**, IČO: X., zast. advokátkou JUDr. E. G., so sídlom: L., B. proti žalovanému: **Ing. F. L., CSc., bytom: N., B.**, zast. advokátom JUDr. S. J., so sídlom: K., B. **o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb 83/2000, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2011, sp. zn. 1Obo/45/2011, 1Obo/46/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu náhradu trov dovolacieho konania 79,58 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 20. 04. 2011, č. k. 28Cb 83/00-472 rozhodol o vylúčení spoločníka Ing. F. L., CSc., bytom: K., B. zo spoločnosti B. S., spol. s r. o., IČO: X., C., N. (od 20. 09. 2012 podnikajúca pod obchodným menom: B. S., spol. s r. o., so sídlom: M., N.). Súčasne podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 760,55 eur, k rukám jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho zo dňa 13. 01. 2010, č. k. 2Obo 117/2009-436, ktorým najvyšší súd zrušil predchádzajúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 09. 2009, č. k.

28Cb/83/2000-419 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd tak rozhodol z dôvodu, že súd prvého stupňa nerešpektoval usmernenie, ktoré mu odvolací súd dal vo svojom ešte skoršom uznesení zo dňa 31. 08. 2007, č. k. 2Obo/108/2007-316, ktorá skutočnosť spôsobila nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že z prijatého uznesenia valného zhromaždenia vyplývalo pre žalovaného splnenie povinnosti poskytnúť všetok spisový materiál a ďalšie doklady vymenované v uznesení, pričom bolo úplne bezpredmetné, či išlo o doklady kýmkoľvek odcudzené alebo ponechané v držbe, či zabudnuté, omylom nevydané, v origináli alebo kópii. Preto zaoberať sa spôsobom nadobudnutia alebo formou týchto dokladov bolo nepodstatné. V konaní bolo bezpečne preukázané, že časť týchto dokladov, a to počítačový výstup účtovníctva a výdavkový pokladničný doklad zo dňa 26. 07. 2000 (č. l. 184 a 185), žalovaný v lehote do 28. 07. 2000 skutočne mal, a teda, že si nesplnil povinnosť uloženú mu v uznesení valného zhromaždenia v lehote na to určenej, a to ani v dodatočne určenej lehote a písomných výzvach žalobcu. Tým, že si žalovaný povinnosť uloženú mu valným zhromaždením nesplnil a tým, že išlo o doklady, ktoré sú pre chod spoločnosti a dodržiavanie právnych predpisov v oblasti účtovníctva, správy daní a obchodného práva nevyhnutné, dopustil sa žalovaný porušenia svojich povinností, uložených mu valným zhromaždením spoločnosti závažným spôsobom.

Prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu zistil, že žalovaný bol na valnom zhromaždení žalovaného (*súd zrejme mal na mysli žalobcu*) konaného dňa 28. 07. 2000 odvolaný z funkcie konateľa. Po skončení valného zhromaždenia bol vyzvaný na stretnutie dňa 21. 08. 2000 za účelom odovzdania materiálov spoločnosti. Žalovaný sa tohto stretnutia nezúčastnil, ani sa neospravedlnil. Na ďalšom valnom zhromaždení žalobcu, ktoré sa uskutočnilo dňa 19. 09. 2000, bolo predmetom programu odovzdanie spisovej agendy a majetku spoločnosti, návrh na urovanie vzťahov medzi spoločníkmi a zmena sídla spoločnosti. Žalovaný sa valného zhromaždenia opäť bez ospravedlnenia nezúčastnil a nezúčastnil sa ani ďalšieho valného zhromaždenia zvolaného na deň 16. 10. 2000, ani sa neospravedlnil. Do konania valného zhromaždenia boli zistené mnohé skutočnosti hospodárenia žalovaného s finančnými prostriedkami a majetkom spoločnosti žalobcu s konštatovaním, že žalovaný spreneveroval majetok žalobcu či už formou výstavby svojho rodinného domu alebo bezodplatným postupovaním pohľadávok – darovaním na firmu A. spol. s r. o., v ktorej je žalovaný spoločníkom a konateľom. Žalovaný znemožňoval prevádzkovanie sídla spoločnosti podľa výpisu z obchodného registra na N., B..

Rovnako neumožňoval vstup do sídla spoločnosti, zakázal prístup, výpis z obchodného registra s takýmto sídlom považoval za neplatný, resp. sfalšovaný. V prípade príchodu konateľa, druhého spoločníka, či právneho zástupcu do sídla spoločnosti, zamedzil ich voľnosť a volal políciu. Neúčast'ou na valných zhromaždeniach zamedzil schválenie zmeny sídla spoločnosti žalobcu. Neodovzdanie spisovej agendy a majetku spoločnosti sťažilo až znemožnilo chod, riadenie, podnikanie a existenciu spoločnosti. Dňa 06. 11. 2000 vyzval žalobca žalovaného na plnenie povinností, ktoré mu boli uložené valným zhromaždením a žalobca súdu preukázal aj doručenie tejto výzvy žalovanému. Žalobca listom zo dňa 17. 11. 2000 vyzval žalovaného na dodatočné plnenie uložených povinností do 28. 11. 2000 a zároveň ho upozornil na možnosť vylúčenia zo spoločnosti v prípade nesplnenia povinností v stanovenej lehote podľa § 149 Obchodného zákonníka (ďalej len Obch. zák.). Vo vzťahu k tejto výzve mal súd za preukázané, že žalovaný výzvu prevzal. Valné zhromaždenie žalobcu, ktoré sa uskutočnilo dňa 28. 11. 2000, rozhodlo o vylúčení žalovaného zo spoločnosti žalobcu.

Súd prvého stupňa ďalej skonštatoval, že žalovaný súdu nepreukázal, že by na základe odvolania z funkcie konateľa protokolárne odovzdal spisový materiál, účtovné doklady, pokladničné doklady, vyúčtovanie peňažnej hotovosti, doklady personálnej agendy, dokumenty súvisiace so vznikom a plnením daňových povinností, zmlúv a podkladov z obchodno-záväzkových vzťahov, ani právnu agendu týkajúcu sa žalobcu. Žalovaný na pojednávaní súdu konanom dňa 20. 04. 2011 okrem iného argumentoval tým, že žalobca všetky doklady, o ktorých tvrdí, že nimi nedisponuje, má k dispozícii v kópiách a originály týchto dokladov mu nevydá až do času, kým súd žalobcu nedonúti, aby mu neoprávnené obohatenie, ktoré získal na jeho úkor, vydal. Žalovaný súdu nepreukázal ani odovzdanie kópií dokladov týkajúcich sa podnikateľskej činnosti žalobcu, zástupcovi žalobcu. Neodovzdaním dokladov potrebných pre zabezpečenie riadneho chodu obchodnej spoločnosti žalobcu, žalovaný, konajúc v rozpore s čl. VIII. bod 7 spoločenskej zmluvy žalobcu, závažným spôsobom porušil povinnosti uložené mu valným zhromaždením. Z dôvodu, že v priebehu konania došlo k zmene sídla žalobcu, súd sa týmto dôvodom vylúčenia zo spoločnosti nezaoberal.

Súd prvého stupňa mal ďalej za preukázané, že žalovaný bol žalobcom upozornený podľa § 149 Obch. zák. na možnosť jeho vylúčenia zo spoločnosti žalobcu, a to v prípade

nesplnenia povinností uložených mu valným zhromaždením konaným dňa 28. 07. 2000 a následne aj valným zhromaždením žalobcu konaným dňa 16. 10. 2000.

K ďalšiemu dôvodu na vylúčenie žalovaného zo spoločnosti žalobcu, vzneseným žalobcom na súdnom pojednávaní, spočívajúcim v porušení § 136 Obch. zák. v nadväznosti na čl. XVI. spoločenskej zmluvy žalobcu tým, že po podpísaní spoločenskej zmluvy so žalobcom žalovaný neukončil svoju podnikateľskú činnosť v obchodnej spoločnosti A. spol. s r. o., IČO: X., súd prvého stupňa uviedol, že týmto dôvodom sa nezaoberal, pretože v žalobe napadnutý nebol a žalobca jeho argumentáciu v ďalšom neuvádzal.

Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 15. 11. 2011, sp. zn. 1Obo/45/2011, 1Obo/46/2011, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p., potvrdil. Súčasne potvrdil aj jeho uznesenie zo dňa 24. 06. 2011, č. k. 28Cb 83/00-487 a žalovanému podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 77,29 eur na účet jeho právneho zástupcu. Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil nielen s výrokmi napadnutých rozhodnutí, ale aj s ich odôvodneniami a na zdôraznenie jeho správnosti len v krátkosti reagoval na tvrdenia a námietky žalovaného v odvolaní. Odvolací súd v prvom rade vyhodnotil za neopodstatnenú námietku žalovaného spočívajúcu v tvrdení o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa z dôvodu, že z neho nie je zrejmé, aké povinnosti porušil. Rovnako je jasné, poznateľné a zistiteľné neodovzdanie spisového materiálu, ktorý prvostupňový súd špecifikoval v poslednom odseku na strane 3 rozsudku. V tomto odseku súd poukázal aj na výpoveď žalovaného na pojednávaní dňa 20. 04. 2011, na ktorom žalovaný uviedol, že žalobcovi originály dokladov nevydá až do toho času, kým súd žalobcu nedonúti, aby mu neoprávnené obohatenie získané na jeho úkor, vydal. Hoci žalovaný v odvolaní správnosť citácie tohto svojho vyjadrenia poprel, zápisnica z pojednávania konaného dňa 20. 04. 2011 ho potvrdzuje, pričom žalovaný o opravu zápisnice nežiadal.

Odvolací súd nezistil ani odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.. Poukázal na ust. § 120 ods. 1 veta prvá a druhá O. s. p. a § 6 O. s. p. a uviedol, že názor žalovaného o tom, že súd mal vykonať všetky ním navrhnuté dôkazy, nie je v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k námietke žalovaného opierajúcej sa o § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., poukazujúc na konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Co 300/2008, odvolací súd konštatoval, že kým v uvedenom konaní ide o vydanie veci, v rozhodovanom konaní ide o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti.

Odvolací súd nezistil ani dôvodnosť odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. a k tvrdeniu žalovaného o právoplatnom rozhodnutí súdu vo veci Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 8Co 300/2008 opakovane zdôraznil, že nejde o konanie v tej istej veci.

Napokon odvolací súd nezistil ani danosť odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.. Poukázal na to, že sám odvolateľ uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26. 11. 2008 rozhodol, že JUDr. Savková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb 83/2000, pretože nie je proti nemu zaujatá. Svoju tvrdenie o tom, že išlo o nezákonne obsadený senát, ničím neodôvodnil a toto svoje tvrdenie ani ničím nepodložil. Domnienka žalovaného, že nezákonní sudcovia dostali vec pridelenú za účelom plnenia jemu neznámej objednávky na vydanie nezákonného vopred dohodnutého rozsudku, nemôže viesť súd k tomu, aby sa ňou vážne zaoberal.

Odvolací súd v ďalšom poukázal na rozhodnutie dovolacieho súdu zo dňa 29. 11. 2004, č. k. ObdoV 91/2003-239, ktorý na základe dovolania žalovaného zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 17. 09. 2003, č. k. 2Obo 136/03-221, ktorým tento zmenil žalobu zamietajúci rozsudok súdu prvého stupňa (zo dňa 27. 01. 2003, č. k. 28Cb 83/00-174) tak, že žalovaného vylúčil zo spoločnosti B. S., s. r. o.. Dovolací súd sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, že ak spoločník po tom, ako bol odvolaný z funkcie konateľa, neodovzdal všetok spisový materiál, ktorý je dôležitý pre spoločnosť z hľadiska dodržiavania právnych predpisov z oblasti účtovníctva, správy daní, atď. a ktorý napriek opakovaným výzvam spoločnosti neodovzdá, hoci už nie je oprávnený ho držať, dopúšťa sa týmto konaním porušovania povinností v zmysle § 149 Obch. zák..

Súčasne sa odvolací súd stotožnil s výrokom aj odôvodnením napadnutého uznesenia zo dňa 24. 06. 2011, č. k. 28Cb 83/2000-487, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalovaného na opravu odôvodnenia rozsudku, ktorý bol predmetom odvolania. Uviedol, že súd prvého stupňa svoje zamietajúce rozhodnutie síce stručne, ale výstižne odôvodnil s tým,

že odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave, a preto nie sú dané dôvody pre rozhodnutie podľa § 165 O. s. p..

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 16. 12. 2011.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (ďalej tiež ako dovolateľ) argumentujúc, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a že rozhodnutie súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Vo vzťahu k § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. namietol vadu v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. (v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie) ako aj vadu podľa § 237 písm. f/ O. s. p., teda že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku súdu prvého stupňa.

Vo vzťahu k vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. žalovaný namietol, že vo veci konajúce súdy sa vôbec nezaoberali listinnými dokladmi, konkrétne počítačovým výstupom, výdavkovým pokladničným dokladom a dobropisom, ktoré mal mať žalovaný v držbe a ktoré napriek svojej povinnosti žalobcovi neodovzdal a v tomto smere nevykonali žiadne dokazovanie. Namietol, že súd prvého stupňa ako jediné skutkové zistenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie o vylúčení žalovaného zo spoločnosti žalobcu, uviedol, že doklady, ktoré založil právny zástupca žalobcu do spisu na pojednávaní dňa 20. 04. 2011, sú dokladmi žalobcu, ktoré bol žalovaný povinný odovzdať žalovanému. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C 13/2005, v ktorom si žalovaný uplatňuje úhradu účtovných dokladov k tým výdavkom, ktoré vyplatil z vlastných finančných prostriedkov. Má za to, že tieto doklady nie sú vlastníctvom žalobcu až do času, kým súd nerozhodne o povinnosti žalobcu preplatiť hodnotu týchto nákladov žalovanému. Súdu prvého stupňa ďalej vytkol, že žalobcovi neuložil povinnosť doručiť zmienené dôkazy žalovanému, hoci sú jediným dôvodom v poradí už tretieho prvostupňového rozhodnutia. Uviedol, že hoci konanie o zmienených účtovných dokladoch prebieha na Okresnom súde Bratislava II už od roku 2001, žalobca tieto doklady predložil až

na pojednávaní dňa 20. 04. 2011, konajúc v rozpore s § 205 ods. 1 písm. d/ O. s. p.. Súd prvého stupňa tieto doklady akceptoval bez toho, aby k nim vykonal akékoľvek dokazovanie.

Rovnako žalovaný namietol konanie súdu v rozpore s § 123 O. s. p., pretože napriek tomu, že žalovaný žiadal, aby mu doručoval dôkazy, ako aj vyjadrenia žalobcu v dovolacích konaniach, súd žiadosti žalovaného odmietol, nanajvýš mu dôkazy poskytol k nahliadnutiu. O písomných vyjadreniach žalobcu súd tvrdil, že tieto doručoval na adresu jeho právneho zástupcu v dovolacích konaniach.

V súvislosti s pojednávaním dňa 20. 04. 2011 žalovaný súdu vytkol, že mu nedoručil doklady, ktoré na predmetnom pojednávaní predložil súdu žalobca a rovnako mu neposkytol lehotu na vyjadrenie sa k týmto novým dôkazom, konajúc tak v rozpore s § 42 ods. 3 O. s. p. a § 155 ods. 2 O. s. p. (*žalovaný mal zrejme na mysli § 55 upravujúci lehoty v občianskom súdnom konaní*).

Vo vzťahu k namietanej vade konania v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p. žalovaný odvolaciemu súdu vytkol, že nevezal do úvahy existenciu priameho dôkazu, ktorý založil do spisu na pojednávaní dňa 20. 04. 2011 a ktorý má preukazovať, že žalovaný nemá v držbe žiaden doklad spoločnosti B. S., spol. s. r. o.. Týmto dôkazom je právoplatné uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 11. 2010, č. k. 8Co 300/2008-294, v ktorom súd konštatuje, že v konaní počas desiatich rokov žalobca nedokázal žalovanému držbu žiadneho jeho dokladu a nedokázal ani len špecifikovať doklad, ktorý požaduje. Žalovaný má za to, že súd mal postupovať podľa § 134 O. s. p. a predmetnú listinu považovať za dôkaz, ktorý potvrdzuje pravdivosť toho, čo sa v nej osvedčuje, alebo bol povinný poukázať na taký dôkaz, ktorý dokazuje opak. Tým, že odvolací súd odmietol tento dôkaz ako irelevantný, došlo k nerešpektovaniu citovaného zákonného ustanovenia. Žalovaný ďalej poukázal na okolnosť, že súd prvého stupňa ho vylúčil zo spoločnosti na základe tvrdenia, že je povinný vydať doklady, o ktorých Okresný súd Bratislava II odmietol konať uznesením zo dňa 28. 04. 2011, č. k. 20C/236/2006-314. Uviedol, že predmetné uznesenie prevzal až dňa 08. 07. 2011 a v dôsledku odvolania nie je doposiaľ právoplatné. Žalovaný vyjadril názor, že pre zistenie porušenia povinnosti odovzdať agendu žalobcovi nemôže postačovať všeobecné tvrdenie, že niekde majú existovať nejaké neodovzdané doklady. Má za to, že tieto doklady je potrebné špecifikovať tak, aby žalovaný mal možnosť preukázať, že doklady, ktoré majú chýbať, má v skutočnosti v držbe žalobca. Tým, že tvrdenie súdu o porušení povinnosti žalovaného odovzdať žalobcovi akékoľvek doklady odporuje právoplatnému uzneseniu Krajského súdu

v Bratislave zo dňa 09. 11. 2010, č. k. 8Co 300/2008-294, je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. d/ O. s. p..

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. žalovaný poukázal na doterajší chronologický priebeh konania a rozhodnutia jednotlivých vo veci konajúcich súdov a odvolaciemu súdu vytkol, že nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu vyslovený v jeho doterajších rozhodnutiach zo dňa 29. 11. 2004, č. k. ObdoV 91/2003-239 a zo dňa 29. 03. 2007, sp. zn. 1ObdoV 88/2005-310. Napriek tomu, že dovolací súd nariadil dokazovanie k presne uvedeným dokladom žalobcu, a to počítačovému výstupu, výdavkovému pokladničnému dokladu a dobropisu, súd prvého stupňa k takto nariadenému dokazovaniu nezaujal žiadne stanovisko a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý sa s výrokom prvostupňového súdu, ako aj jeho odôvodnením bez ďalšieho stotožnil.

Nesprávne právne posúdenie veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. žalovaný vzhladol v otázke posúdenia „účinnosti“ účtovných dokladov, ktoré je povinný v zmysle rozhodnutí súdov vydať, a to v nadväznosti na § 35 ods. 3 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, ako aj v otázke posúdenia závažnosti údajnej ujmy žalobcu vyvolanej porušením povinností žalovaného.

K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý dovolanie navrhol zamietnuť ako nedôvodné. Súčasne navrhol zaviazat' žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania v celkovej sume 79,58 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súdu prvého stupňa nezmenil, naopak potvrdil ho, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako vo výroku svojho rozsudku nevyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p..

Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O. s. p. (ktorá je daná vtedy, ak sa odvolací súd odchýli od právneho názoru dovolacieho súdu, ktorý v prejednávanej veci vyslovil a ktorý dovolateľ nesprávne subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., majúc za to, že ide o inú vadu konania), je potrebné poukázať na nasledovné skutočnosti vyplývajúce z obsahu súdneho spisu:

Predmetom konania je vylúčenie žalovaného zo spoločnosti žalobcu podľa § 149 Obch. zák..

Dovolací súd v predmetnej veci rozhodoval doposiaľ dvakrát (rozsudkom zo dňa 29. 11. 2004, č. k. ObdoV 91/2003-239 a rozsudkom zo dňa 29. 03. 2007, č. k. 1ObdoV 88/2005-310).

Dôvodom zrušenia zmeňujúceho rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 17. 09. 2003 dovolacím súdom (jeho rozsudkom zo dňa 29. 11. 2004) boli procesné dôvody, keď

odvolaciemu súdu vytkol, že „...odvolací súd vychádzajúc z odlišného záveru (*než k akému dospel súd prvého stupňa*), mal postupovať podľa § 221 ods. 1 O. s. p., t. j. napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“

Rovnaké procesné pochybenie vytkol odvolaciemu súdu dovolací súd v ďalšom svojom rozsudku zo dňa 29. 03. 2007. Na základe uvedeného potom odvolací súd uznesením zo dňa 31. 08. 2007, č. k. 2Obo 108/2007-316, odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 27. 01. 2003, č. k. 28Cb 83/00-174 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené, pochybenie odvolacieho súdu, ktoré mu vytkol dovolací súd, spočívalo v nedodržaní procesných práv účastníka konania, ktoré bolo uznesením odvolacieho súdu zo dňa 31. 08. 2007, odstránené.

Pokiaľ ide záväzný právny názor dovolacieho súdu, tento vyriekol vo vzťahu k otázke závažnosti porušenia povinností spoločníka žalobcu, keď v rozsudku zo dňa 29. 11. 2004 uviedol: „Pokiaľ odvolací súd dospel k právnemu názoru, že ak spoločník po tom, ako bol odvolaný z funkcie konateľa, neodovzdal všetok spisový materiál, ktorý je dôležitý pre spoločnosť z hľadiska dodržiavania právnych predpisov z oblasti účtovníctva, správy daní, atď. a ktorý napriek opakovaným výzvam spoločnosti neodovzdáva, hoci už nie je oprávnený ho držať, dopúšťa sa týmto konaním porušovania povinností v zmysle § 149 Obch. zák., je tento právny názor správny.“

Uvedený právny názor dovolacieho súdu súdy nižších stupňov po celý čas konania (po zrušení prvostupňového rozsudku zo dňa 27. 01. 2003) rešpektovali, a teda je nepochybné, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O. s. p., pretože súdy sa od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v prejednávanej veci neodchýlili.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce odvolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je

totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené. Prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p. však nie je daná len samotným tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., ale táto je podmienená tým, že rozhodnutie súdu takouto vadou aj skutočne trpí.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou, či postupom súdov bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie postup súdu, ktorý znemožnil účastníkovi v konaní realizáciu tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolateľ okrem iného namietol, že vo veci konajúce súdy nevykonali dokazovanie ohľadne dokladov žalobcu, menovite počítačového výstupu, výdavkového pokladničného dokladu a dobropisu, ktoré mal mať žalovaný v držbe a ktoré napriek svojej povinnosti žalobcovi neodovzdal. Po preskúmaní oboch namietaných rozsudkov, ako aj konaní, ktoré ich vydaniu predchádzali, má dovolací súd za to, že súd prvého stupňa v tomto smere vykonal dostatočné dokazovanie a svoje rozhodnutie v tejto časti aj náležite odôvodnil. Skutočnosť, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí osobitne nevyznamenáva vyššie spomenuté listiny, ale pojal ich všeobecne medzi doklady týkajúce sa podnikateľskej činnosti žalobcu (s ktorými sa dostatočne vysporiadal na str. 3 svojho rozsudku - č. l. 471), nemôže a ani nezakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom.

V ďalšej časti svojho dovolania dovolateľ namietol, že mu neboli doručené vyjadrenia žalobcu k jeho predchádzajúcim dovolaniam. Ide o dovolanie zo dňa 21. 11. 2003 (č. l. 227 - 229) proti rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 17. 09. 2003, č. k. 2Obo 136/03-221 a dovolanie zo dňa 06. 07. 2005 (č. l. 296 - 299) proti rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 20. 04. 2005, č. k. 2Obo 309/04-290. Prvostupňový súd, postupujúc podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, zaslal obidve dovolania žalovaného žalobcovi s tým, že žalobca sa ani v jednom prípade k dovolaniu nevyjadril. Avšak aj pokiaľ by sa bol vyjadril, prípadné nezaslanie vyjadrení žalobcu žalovanému, by nezakladalo odňatie možnosti

žalovaného konať pred súdom, ale bol by to dôvod namietať porušenie práv účastníka konania maximálne v rámci dovolacieho konania. Dovolanie je totiž mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorým môže účastník konania po splnení zákonom stanovených podmienok napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Ide o „špeciálne“ procesné právo, ktoré sa vyznačuje určitými špecifikami, ktoré ho odlišujú od základného procesného konania do právoplatného skončenia veci. Vzhľadom na to, že dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, vrátilo sa konanie do jeho „základného“ štádia, v ktorom listiny predložené v dovolacom konaní nepredstavujú procesné dôkazy. V dôsledku tejto skutočnosti teda nemôže dôjsť ani k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom.

Vo vzťahu k námietke dovolateľa spočívajúcej v tvrdení, že mu neboli doručené dôkazy, ktoré žalobca predložil súdu na pojednávaní dňa 20. 04. 2011 a súd mu neposkytol lehotu na vyjadrenie sa k týmto dôkazom, dovolací súd poukazuje na zápisnicu vyhotovenú na predmetnom pojednávaní (č. l. 462 - 466), z obsahu ktorej vyplýva, že právny zástupca žalobcu ako dôkaz založil do spisu fotokópiu listu žalovaného adresovanú Okresnému súdu B. II spolu s fotokópiou príloh k tomuto podaniu. Súd uvedené doklady predložil žalovanému k nahliadnutiu, ktorý sa k nim po ich oboznámení riadne vyjadril s tým, že ide o účtovné doklady žalobcu, ktorých originály mu „pochopiteľne nevydá až do toho času, kým súd o veci nerozhodne a žalobcu nedonúti, aby mu svoje neoprávnené obohatenie, ktoré získal na jeho úkor, vydal“. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný mal vedomosť o tom, o aké doklady ide, ich originály má dokonca vo svojej držbe a ich vydanie žalobcovi viaže na splnenie podmienky závisiacej od rozhodnutia súdu. Po tom, ako súd poučil účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O. s. p., žalovaný súdu oznámil, že ďalšie doklady do spisu nezakladá a ani nenavrhuje ďalšie dokazovanie, súčasne, že sa pridrižiava všetkých svojich písomných a ústnych vyjadrení k predmetu sporu. Vzhľadom na uvedené ani v tejto časti dovolania nemožno konštatovať vadu spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p..

Dovolateľ v ďalšej časti svojho dovolania odôvodnil jeho prípustnosť poukázaním na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 11. 2010, č. k. 8Co 300/2008-294, ktorého existencia podľa tvrdenia dovolateľa zakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci a je vadou konania podľa § 237 písm. d/ O. s. p.. Pre ozrejmienie skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu dovolací súd upresňuje, že označené rozhodnutie menovaného krajského súdu sa týka konania, ktoré sa vedie pôvodne na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 20C/236/2006.

Prekážka právoplatne rozhodnutej veci – rei iudicatae, ktorá vyplýva z ust. § 159 ods. 3 O. s. p., je jednou z neodstrániteľných prekážok konania a bráni tomu, aby vec, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté, bola opäť prejednaná.

Za vec rovnakú treba považovať uplatnenie toho istého nároku alebo stavu, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, pokiaľ je súčasne daná totožnosť osôb a totožnosť predmetu konania.

Totožnosť predmetu konania je daná vtedy, ak ten istý nárok alebo stav, vymedzený žalobným petitom, vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, ktorými bol už uplatnený (z rovnakého skutku). Prekážku rozsúdenej veci však tvorí právoplatné rozhodnutie súdu iba v takom rozsahu, v akom sa o predmete konania rozhodlo, preto ak bola uplatnená iba časť nároku, tvorí právoplatné rozhodnutie prekážku rei iudicatae iba v rozsahu nároku, o ktorom bolo súdom už právoplatne rozhodnuté.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa v predmetnom konaní domáha vylúčenia žalovaného zo spoločnosti v zmysle § 149 Obch. zák..

Naproti tomu, predmetom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 20C/236/2006, ktorého sa dovolateľom uvádzané rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave týka, je žaloba o vydanie veci, teda iný predmet konania než v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti. Naviac, žalovaný v čase podania dovolania musel mať vedomosť o ďalšom priebehu konania o vydaní veci, v dovolaní ich však nespomenul, ktorá skutočnosť spochybňuje vierohodnosť jeho tvrdení. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28. 04. 2011, č. k.20C/236/2006-314 o odmietnutí podania žalobcu bolo totiž na odvolanie žalobcu zrušené uznesením menovaného okresného súdu zo dňa 15. 06. 2011, č. k. 20C/236/2006-332. Následne, na odvolanie žalovaného proti tomuto uzneseniu, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 19. 12. 2011, č. k. 6Co 102/2011-349, napadnuté uznesenie potvrdil. Tieto úkony boli vykonané do podania dovolania žalovaného (16. 01. 2012 - č. l. 511), napriek tomu v dovolaní poukázal len na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09. 11. 2010, č. k. 8Co 300/2008-294 a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 28. 04. 2011, č. k. 20C/236/2006-314.

Pre rozdielnosť v predmete konania nemožno hovoriť ani o prekážke litispedencie v zmysle § 83 O. s. p.. Pokiaľ by tomu aj bolo, namieste by bolo zastavenie konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II, pretože spravidla sa zastaví konanie o návrhu, ktorý bol podaný neskôr.

V súvislosti s uvedenou námietkou dovolateľa sa dovolaciemu súdu žiada zdôrazniť aj tú skutočnosť, že kým úspešné uplatnenie vlastníckej žaloby podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladá presnú a nezameniteľnú identifikáciu veci, ktorej vydania sa účastník konania domáha, v konaní o vylúčenie spoločníka zo spoločnosti podľa § 149 Obch. zák. je podstatné, že žalovaný doklady, vydania ktorých sa žalobca domáha, mal, ako spoločník spoločnosti bol na vydanie požadovaných dokladov vyzvaný, výzve, a to ani opakovanej nevyhovel, čím znemožnil riadny chod spoločnosti žalobcu, ako aj jeho konanie v súlade s účtovnými a daňovými predpismi.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže v danom prípade dovolanie žalovaného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 písm. d/ a f/ O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle citovaného ustanovenia) zistené neboli, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/, ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, a preto mu patrí náhrada trov dovolacieho konania, ktoré účelne vynaložil. V dovolacom konaní žalobcovi vznikli trovy za právne zastupovanie advokátkou s tým, že dovolací súd za účelne vynaložené trovy pokladal jej písomné vyjadrenie k dovolaniu z 26. 04. 2012. Za jeden úkon právnej pomoci si advokátka správne vyčíslila náhradu v celkovej sume 79,58 eur (pozostávajúca z tarifnej odmeny 58,69 eur v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ďalej sumy 7,63 eur ako paušálnej náhrady hotových výdavkov v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky a 13,26 eur ako 20%-nej dane z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 27. septembra 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.